

Ten strašlivý den, o kterém nikdo nechce mluvit

David Wilkerson February 5, 2007

„Pán? v den však p?ijde jako zlod?j v noci. V ten den nebesa s h?motem pominou, živly se rozplynou žárem a zem? i všechny výtvo?y na ní budou spáleny.“

„Když se tedy všechno má rozplynout, jací musíte být ve svatém chování a zbožnosti vy, kdo o?ekáváte a sp?cháte k p?íchodu Božího dne, pro n?jž se nebesa rozplynou ohn?m a živly roztaví žárem?“

„Podle jeho zaslíbení však o?ekáváme nová nebesa a novou zemi, v nichž p?ebývá spravedlnost. Proto, milovaní, o?ekávejte tyto v?ci a snažte se, abyste jím byli shledáni v pokoji jako neposkvrn?ní a bezúhonní“ (2. Petr 3:10–14).

Známý evangelista v televizi nedávno ohromil náš národ prorockým varováním. ?ekl, že mu B?h zjevil, že ve Spojených státech dojde brzy k ne?ekanému teroristickému útoku, p?i n?mž bude zabito mnoho lidí. Podobné proroctví p?inesl i další respektovaný televizní evangelista.

B?hem n?kolika minulých týdn? jsem p?ijímal proroctví od neznámých zbožných služebníků, kte?í hlásají stejný druh poselství. Tito pastý?i varují: „Blíží se veliké nešt?stí. P?ijde na nás brzy a ne?ekan?. Bude tak devastující, že se sv?t bude chv?t hr?zou. Nic už pak nebude stejné.“

Komentáto?i zpráv se k tomu unisono p?idávají

Opakovan? slyším hlasatele zpravodajství, jak p?edpovídají stejnou v?c: co nevid?t dojde k strašné sv?tové krizi. V??ím, že tyto varovné výstrahy sekulárního sv?ta je zp?sob, jakým Duch Boží varuje nev??ící. Dnes i ten nejzkažen?jší ?lov?k na zemi cítí ve své duši vnit?ní tušení, že strašný, hrozný den je neodvratný a že se rychle p?ibližuje.

Práv? te? se sv?t nachází v d?šivém zmatku. P?emýšlím o strašlivých zv?rstvech, která se d?jí v Dárfúru v Súdánu. Více než 300 000 lidí tam zem?elo a z dalších dvou milion? lidí se stali uprchlíci. Zatímco to sv?t s hr?zou sleduje, neschopný zastavit vražd?ní, zkorumpované Spojené národy jednají jak paralyzované. Mnoho potravinové pomoci se stává podporou pro vzbou?ené vojenské síly.

Terorismus se stup?uje a sv?tové mocnosti jsou zmatené. OSN s jejich beznad?jn? nejednotnou Radou bezpe?nosti jsou nazývány „Mission Impossible.“ Práv? te? Írán a Severní Korea závodí v budování nukleárních arsenál?, Írán navíc hrozí, že vymaže Izrael z mapy. Pro tyto zrádné národy je jakákoliv hrozba OSN sankcemi pouze vtipem. Otev?en? se posmívají závazným rezolucím této organizace.

V rekordní dob? stoupla celosv?tová moc ?íny, která je odhodlaná vyst?ídat Ameriku jako výhradní sv?tovou supervelmoc. ?ínská vláda sype miliardy dolar? do Afriky, Jižní Ameriky, na Dálný Východ a do Latinské Ameriky, kupuje si vliv národ?. Dnes se zdá, že všechno se vyrábí v ?ín? nebo ?ínou.

Kdo naslouchá všem t?mto prorockým varováním a v?nuje jim pozornost?

Národy sv?ta a jejich vedoucí p?edstavitelé neposlouchají všechno to alarmující burcování, které se ozývá. V?tšina z nich je pravd?podobn? ani neslyší. Jako sv?hlaví králové v Bibli, kte?í roztrhali prorocká varování na kousky a

tomu, co jim bylo prorokováno, se posmívali.

Skutečně, všichni, kdo nenávidí Krista, se posmívají. Sekulární svět zesměšňuje kazatele, kteří tato hrozná varování přinášejí, a nazývá je kazateli zkázy, říká o nich, že ztratili rozum. Přesně jak to Písmo odpovídá, prohlašují tyto novodobí posmívači: „Všechno jde dál stejně, jak tomu bylo od začátku věku. Prosperitu světa nic nezastaví. Stále bude pokračovat. Všechno je v pohodě!“

Faktem je, že ti, kdo milují věci tohoto světa, budou ignorovat každé takové varování a proroctví. Je to pravdou i o mnoha křesťanech. Jestliže má vnitřní sklon k hontu za bohatstvím a úspěchem – jestliže hledá shovívavé evangelium, evangelium pohodlné milosti – odvrací uši od tvrdého znájmého poselství.

Osobně jsem šokován mnoha Božími služebníky, kteří otevřeně opovrhují těmi, kdo varují před nadcházejícími nebezpečnými situacemi. Nechápu, jak mohou odmítat každé prorocké poselství, které se ozve. Přemýšlejte o tom:

- Právě teď velitelé národní bezpečnosti rozesílají v USA výstrahy – žluté, oranžové a červené výstrahy včetně leteckých varování.
- Špičky tajné policie jsou varovány před možností, že teroristé odpálí neidentifikované bomby a že velké množství lidí je v nebezpečí.
- V New York City provádí každá bezpečnostní agentura výcvik pro případ, že dojde k útoku. Novinové zprávy neustále oznamují, že tento útok není záležitostí „jestli“, ale „kdy.“ Jeho výskyt je jen otázkou času.
- Zdravotní odborníci varují před celosvětovými pandemiemi, odpovídají, že budou umírat miliony lidí. Svět již teď pustoší HIV/AIDS, nejvíce zachvacuje Afriku.

Jak na tato varování reaguje tělo Kristovo? V mnoha církvích není ani zmínka o krutostech, zvrstvech, o terorismu, tragických pandemiích. Místo toho odtud vycházejí poselství, která se skládají z emocionálních, povzbuzujících projevů, vtipů, zábavy. Všechno je to duchovní duševní pokrm, není tu ani slovo o přicházejícím soudu. Co přesně náboženští lidé říkají během tohoto rozhodujícího času varování?

Víc a víc kazatelé pobízí své lidi: „Bůh chce, abyste zbohatli. Chce, abyste jezdili první třídou. Tak do toho vstupte právě teď.“ Upadají do stejného, na peníze zaměřeného evangelia, které Ježíš ve své době vyhnal z chrámu.

Věřím, že Bůh s láskou žehná svému lidu a že existují zaslíbení vzrůstu pro ty, kdo dávají na potřeby chudých, vdov a sirotek. Není hříchem prosperovat. Mnoho finančně požehnaných věřících podporuje misie a dobročinné práce po celém světě.

Nicméně, Duch svatý právě teď naléhá na svět skrze mnoho prorockých hlasů, stejně tak jako skrze hlasy světa. Strašlivý den odplaty je ve dveřích, přesto většina lidí – včetně velkého množství křesťanů – o něm nechce mluvit, ani na něj myslet.

Jestliže jen pár lidí naslouchá, kdo jsou pak ti, pro které jsou tato proroctví určena? Proč by je Pán přinášel, když jim jen pár lidí věnuje pozornost? Kdo ve světě uslyší tato varování?

Myslím na Jeremiáše, Ezechiele a další starozákonní proroky, kteří varovali před pádem Babylona, světové mocnosti té doby. Proroci také mluvili o přicházející zkáze na Kaldejské, Médské, Perské a Tyrské. Ale tato proroctví nikdy tyto pohanské národy nebo jejich vládců nezasáhla.

Dokonce i odpadlý Izrael se ušklíbal nad těmito hlasy volajícími na poušti. Takže, proč vůbec Bůh tato varování přináší? Kdo takovým zprávám uvěří? A ke komu Bůh mluví? Pan vždy mluví ke svému věrnému zbytku

Bůhem celé historie Bůh vždy posílal proroky s varováním, aby probudili jeho spící nevěstu. Zjevuje v těchto varováních pokročilost času, aby probudil podřimující služebníky a církve.

Aťkoliv Bůh mluví skrze muže s možností mluvit veřejně k národům, mnohokrát musí Bůh najít pokorné, neznámé, skryté strážné. Vybírá si kazatele, kteří nemají svůj vlastní plný spoustou akcí, muže, kteří jsou uzavřeni s Bohem v modlitbě. Tito služebníci jsou opovrhováni a vysmíváni jako nevědomí a nevěstí. Ale oni nemají strach z posměchu. Opravdu, oni jsou ti „slabí“ posláni Bohem, aby ohromili a zahanbili moudré.

A jen ti posluchači, kteří nemilují svět, uslyší prorocká varování, která tito proroci přinášejí. Jen tím, kdo touží po příchodu Pána, bude toto poselství opravdově zvonit v jejich srdcích.

Zde je důvod, proč Bůh varuje své věrné: je to proto, aby je nesmetl strach, až udeří náhlé neštěstí. Až tato strašná událost přijde, Boží lid musí vědět, že to, co se stalo, není nešťastná náhoda nebo náhodný vln nelítostných národů. Musí mít ve svých srdcích Kristův pokoj, musí vědět, že náš Bůh je pořád pánem vesmíru.

Takto bude Pánův lid varován. A nebudou panikařit, až budou srdce jiných lidí selhávat pro strach ze všech hrozných věcí, které uvidí přicházet na zem.

Apoštol Petr nám říká, že „den Pánův přijde jako zloděj v noci,“ neboli náhle (2. Petr 3:10)

Petr říká, že den Pánův nebude dnem radosti, ale hrůzy. Slibuje nenadálé, náhlé, nečekané „rozplynutí všech věcí pálivostí ohně.“

Podle Petra přijde ten den náhle „jako zloděj v noci.“ A bude doprovázen velikým rámem. Představte si to: živly se roztaví žářem, až veliký oheň stráví a rozpustí vše, co bude mít v cestě.

Co si o takové události máme myslet? Jeden teolog napsal: „Tohle zní jako nukleární holocaust.“ Bez ohledu na to, zda má tento muž pravdu, mluví Petr o kataklyzmatické, globální události.

Takže, komu apoštol adresuje tato slova? Komu je prorokuje? Petr napsal tuto epištolu „věřícím,“ věrnému zbytku věřících. „Milovaní, toto je již druhý dopis, který vám píši. V nich skrze upomínání probouzím vaši upřímnou mysl“ (2. Petr 3:1).

Stručně řečeno, Petr říká svým věrným, že se chystá prorokovat poselství, které nikdo nebude chtít slyšet – nikdo, to znamená, kromě zbytku věřících. A podle Petra to bude slovo tak strašné, že bude v hojně míře předmětem výsměchu a úšklebků. Vlastně tímto věřícím říká: „Přijdou posměvaři. A budou se vysmívat jak starozákonním prorokům, tak současným apoštolům.“

Všimněte si, co Petr vzápětí říká: „Ta nynější nebesa a země jsou pak tímtož slovem zachována a střežena pro oheň, ke dni soudu a záhuby bezbožných lidí“ (3:7).

Zde je totéž slovo, které dal Bůh generaci Noeho, kterou soudil sesláním potopy. Je to také stejné slovo, které Bůh řekl ohledně Sodomy a Gomory, společnosti, která byla souzena ohněm. Teď říká Petr stejné slovo, pocházející od Boha, který má „v záloze rozpouštějící oheň pro dnešek“ (3:7, parafrázováno).

Až uslyšíme zvěst jako je tahle, něco v nás povstane a řekne: „Je toho všeho příliš, aby se to dalo snést.“

Kdykoliv slyšíme slova jako jsou ta Petrova, naší první reakcí je odvrátit se, couvnout. Myslíme si: „Dneska je tolik špatných zpráv, tak moc, že to do našich životů přináší stres. Tolik tragedií, které k nám doléhají z celého světa. Proč teď musíme slyšet tuhle zvěst?“

Opravdu, mnoho křesťanů se možná krčí při poselství, které tu Petr přináší. Uvnitř si možná říkají: „Proč nám to musí být připomínáno? Proč se to prostě nestane?“

Ale Petr přináší důvod, proč se musí tato poselství ozývat: „Když se tedy všechno má rozplynout, jací musíte být ve svatém chování a zbožnosti vy?“ (2. Petr 3:11).

Tady je jádro Petrova proroctví. Ve světle náhlého rozplynutí všech věcí, by měli Boží milovaní vyzkoušet své vlastní chování. Ti, kteří očekávají naplnění biblických proroctví, by měli být připraveni do podoby Krista, v chování, konverzaci a myšlení.

Petr říká, že Pán není lajdácký s naplněním svého slibu, jak mu někteří mají za zlé. Jinými slovy, Bůh ještě neuvolnil oheň, který má přichystaný, a to z jediného důvodu. Není to jen tak, že dopustí, aby přetekl pohár nepravostí. Ne, Pán zadržuje soud kvůli své věčné trpělivosti k hříšníkům, „nebo nechce, aby někteří zahynuli, ale aby všichni došli k pokání“ (3:9).

Avšak nemylte se: oheň přichází. „Proto, milovaní, očekávejte tyto věci a snažte se, abyste jim byli shledáni v pokoji jako neposkvrnění a bezúhonní“ (3:14).

Je tragédie, že velké množství lidí se dnes p?izp?sobuje spíš tomuto sv?tu než Kristu. Mnoho církví vypadá stále víc a víc jako sekulární sv?t, nehlásají nic víc než poselství svépomoci. Nedokážete rozpoznat rozdíl mezi takovými církvemi a v?tšinou sekulárních motiva?ních program?.

Jaká tragédie, jít nesprávným sm?rem v takovém ?ase, jako je tento. Ale navzdory všem t?mto v?cem Kristus volá své milované, aby se k n?mu víc p?iblížili a zkoumali své chození ve sv?tle jeho Slova.

Pavel a Petr – a dokonce sám Ježíš – p?inesli tvrdá prorocká poselství v pr?b?hu neklidných ?as?

Když chodil Kristus po zemi, také varoval p?ed velikou pohromou, která p?ijde na Jeruzalém a Izrael. Opravdu, v ?ase apoštol? – zejména v Pavlových dnech – tam bylo mnoho „výprask? Ježíše“ pro jeho t?žko snesitelná varování.

Když p?išel na scénu Pavel, byla církev plná t?lesného u?ení ?abl?. Falešní proroci povstali a vycvi?ili si stoupence v letní?ních církvích. Objevili se bezbožní kazatelé, tvá?ili se jako and?lé sv?tla a p?inášeli doktríny démon?.

Venku ve sv?t? se práv? v tu chvíli hojn? ší?ila homosexualita. V celé ?ímské ?íši byly sexuální perverze a provozování erotických zábav na denním pořádku. Vlastní já bylo vyvyšováno, uctíváno se t?lo a pýcha kralovala. I chrám v Jeruzalém? se stal doup?tem zlod?j?, jeho pastý?i se zam??ili výhradn? na peníze.

Pavel o své spole?nosti ?ekl: „A pon?vad? neuznali za dobré mít Boha ve známosti, vydal je B?h zvrácené mysli, aby d?lali to, co se nemá. Jsou napln?ni veškerou nepravostí, smilstvem, ni?emností, lakotou, zlobou, plní závisti, vraždy, svárlivosti, lsti, zlomyslnosti; donaše?i, pomlouva?i, nenávidící Boha, zpupní, pyšní, vychlouba?ní, kte?í vyhledávají zlé v?ci, neposlouchají rodi?e; nerozumní, nedodr?ující smlouvy, bezcitní, nesmi?itelní, nemilosrdní“ (?íman?m 1:28–31).

Zní mi to, jako by Pavel popisoval naše ?asy. Byl si v?dom Pánova proroctví o nadcházející naprosté zkáze. P?icházel den, kdy bude Jeruzalém v plamenech. Chrám a m?sto budou srovnány se zemí.

Tento holocaust nastal v roce 70 našeho letopo?tu, p?esn? jak Pavel a Ježíš prorokovali. Byla to tak strašlivá scéna, tragédie tak širokého rozsahu, nikdo si to p?edem nedokázal p?edstavit.

Co bylo apoštolským poselstvím na pokraji nadcházejícího strašlivého dne, který byl p?ed nimi?

Zde je poselství, které kázal Petr:

„Ale vy, milovaní, protože to víte p?edem, chra?te se, abyste nebyli strženi bludem t?ch zvrhlík? a neodpadli od své stálosti. Rozr?stejte se pak v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“ (2. Petr 3:17–18).

Zde je poselství, které kázal Pavel:

„Cho?te, jak je d?stojné Pána, k jeho plnému zalíbení, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku, rostli v poznání Boha“ (Koloským 1:10).

Uvážíme-li poselství apoštol?, jaké bychom m?li o?ekávat slovo pro spole?nost, která bude brzy souzena v naší dob??

Zjiš?ujeme, že to slovo p?ichází od apoštola Pavla a je sm?rováno ke Kristovým milovaným: „Mojí modlitbou za vás je, abyste byli napln?ni poznáním jeho v?le ve vši moudrosti a duchovním porozum?ní, abyste chodili, jak je d?stojné Pána“ (Koloským 1:9–10).

Takže co je nutné k tak pot?šujícímu chození? Pavel nám ?íká:

„Oble?te se tedy, jako Boží vyvolení, svatí a milovaní, soucitným milosrdenstvím, laskavostí, pokorou, krotkostí, trp?livostí. Snášejte jedni druhé a vzájemn? si odpoušt?jte, má-li n?kdo proti n?komu stížnost. Tak jako Kristus odpustil vám, odpoušt?jte i vy“ (3:12–13).

Pavel nám mnoha slovy ?íká: „Tohle je moje slovo pro vás v této kritické dob?. Vzhledem k tvrdým ?as?m, o nichž víte, že p?icházejí, máte rozsuzovat své chození s Pánem.“

Jinými slovy, máme se sami sebe ptát: „Stávám se víc podobný Kristu? Jsem trp?liv?jší nebo vzn?tliv?jší?“

Laskavější a vlídnější nebo víc drzý a hádavý? Jemnější a odpouštějící nebo jsem víc rozhořčený a držím si záš? Máš strpení s druhými? Snášíš slabosti a chyby těch, kdo jsou mi blízko nebo musím mít vždycky pravdu?"

Pavel podotýká, že, vzhledem k tomuto nastávajícímu dni, nezáleží na tom, jaké dílo vykonáš, nebo jak charitativní skutky uděláš. Nezáleží na tom, jak laskavý jsi k cizím lidem, nezáleží na tom, kolik duší jsi zachránil, otázkou zůstává: Stáváš se více milujícím, trpělivějším, více odpouštějícím?

Když zkoumáš své chození s Kristem, znamená to, že se nedíváš tolik na to, co děláš, ale na to, čím se stáváš. Jak se můžeme připodobit tomuto Kristu podobnému chování

Takového chování nelze dosáhnout jenom lidským úsilím. Nestane se to vlastním rozhodnutím, pouze tím, že řekneme: „Stanu se takovým vřelým.“ Přesněji řečeno, stane se to působením Ducha svatého skrze víru v Jeho slovo.

Nejprve přetele tato slova a vřelíme jim, že je to Boží slovo k nás, abychom se prozkoumali. A tak žádáme Ducha svatého, aby nám ukázal, kdo doopravdy jsme, a můžeme sami sebe Božím slovem. Potom žádáme Ducha svatého, aby nám pomohl se změnit.

Víš, my všichni jsme připodobováni, ať už Božímu slovu nebo svatě. A čím je každý křesťan starší, tím víc by se měl on nebo ona podobat Kristu. Naše manželství by neměla být peklem na zemi. Musíme na sebe přebírat zranění svého manžela (manželky), stávat se navzájem služebníky, sloužit jeden druhému. Dětí v křesťanských domovech by měly vidět, jak se jejich rodiče mění, stávají se chápavější, láskyplnější a vlídnější. Takhle lze definovat dospělost v Kristu.

Teď rozumím, o čem mluví Petr a Pavel, když říkají: „Neboj se toho, co je před námi. Uchovávej si vždy v paměti Boží slovo, během všech věcí. A mezitím nech Ducha svatého, ať tě změní v jiného, Kristu více podobného člověka.“

Bůh ustanovil, že nás všechna naše utrpení, všechna naše strádání, všechny naše kruté zkoušky přibližují k němu. Skutečně, bolest a utrpení tě buď zatvrdí nebo dovede na místo naprosté závislosti na Otcově lásce. Buď se přestaneš modlit a děkovat Bohu, nebo na něj uvrhneš všechnu svou péči a budoucnost.

Byla nám dána vnitřní síla k tomu, abychom mohli říci: „Žádná z těch věcí se mnou nepohne.“ To je Boží poselství pro nás v těchto věcech. Haleluja!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1266/>